

СУША

Пише:
Драгана
Тепавчевић

Бризбејн, јуна 2007.

Још памтим слике из филма “Луди Макс” и Мел Гипсона. Због неке аустралијске пустаре која ми је изгледала нестварно прије двадесетак или тридесетак година, то ни Луди Макс више не памти.

Онда сам стигао у његову земљу, али не на мотору, ни неким необичним четворокотачима, него одозго, одакле и киша и невријеме долази.

Стигао у земљу палми, мангоа, кивија и неког необичног тропског лишћа које ни данас не умијем да протумачим. На нешто личи, а опет не знам нашта.

Стигао у земљу која је прославила Риста Кубуру репортажама које се и данас врте мада су нешто млађе од лудог Макса.

Стигао у земљу у којој сам морао да се одмичем у шетњи тротоаром од силних прскалица, пријева и направа којим је даноноћно заљевана трава око кућа јер је бар воде било у изобиљу. И често ми тене биле мокре.

Стигао у град који је тачно прије 30 година доживио катастрофалну поплаву кад су и кровови двоспратница једва извиривали из воде.

Стигао и остао.

Веле да ником није падало на памет, (осим мени који је памтио њиховог лудог Макса), да би могла да се деси суша.

Е, у том грму лежи зец, јалици коала, ако је примјереније.

Ни мени нису падале на памет ствари као што је платонска љубав, (кад се на студију заљубите у Платона), лијечење мамурлука, (јер то подразумијева да ћете се понекад и напиту), пријевремена ејакулација, (о томе сам случајно читао док ми се једном није и десило), распад Југославије, (нисам имао пријатеље у Њемачкој и Америци) или напуштање Отаџбине, (клекао бих за опрост пред Шантићем као пред Богородицом, само кад бих га срео).

Све се то десило, а у Квинсленду мислили да неће бити суше. Мало морген, на чистом енглеском.

Већ шесту годину киша падне тек да нас подсети да постоји киша. Испуцала земља ко наше зјенице гледајући у небо, сасушила се трава ко наша сјећања, зарђали олуци од чекања и миц по миц, стигосмо до петог левела рестрикције воде. (За неупућене, пети левел је гори од четвртог).

Нема заљевања ничега, (једино Срби понешто залију неким поводом, али без воде), нема прања аутомобила, (дозвољено једино брисање птичијег измета, па молимо Бога да нас закачи слон који лети), не смијемо трошити више од 600 во-

де литара дневно по домаћинству, (мој комшија Радоја је толико пио кад је био добро мамуран) и не смијемо се туширати дуже од четири минута понаособ.

У овом последњем сам нашао и предност. Убиједио сам жену да улазимо заједно под туш и да

остајемо тамо осам минута, мада ми се чини да сад штедим као за једно индивидуално туширање.

Све ми је то изгледало и егзотично, (не туширање, туширао сам се и раније), док нису саопштили да су сабирни резервоари пијаће воде стигли на ниво од 25%. Бива, крајње је вријеме да нам упумпавају рецикловану, односно прерађену отпадну воду, односно канализацију, за наше пијаће потребе. Почела градња уређаја за рециклажу и упумпавање. Крајњи рок, крај 2008. године, ако не буде обилних киша.

Убјеђују нас да Лондон, Сингапур и дио Вашингтона већ одавно пије тако прерађену воду.

Разумијем, нисам цаба жив у 21. вијеку, али сам некако старомодан, односно неповјерљив. Све што свијет опере у машинама за суђе и веш, пусти повлачењем ланца на водокотлићу, (ланац је риједак) и испрска различитим потребама, ја бих с фамилијом, прерађено, наравно, требао да конзумирам.

Превише за моје свјетоназоре, што би рекла бивша браћа, (не Аустралијанци).

Узалудно трагам за неким прерађивачем с мањом снагом па да то негдје у двориште уградим. Моја фамилија је моја и некако бих лакше поднио кад би своје рецикловали па то пили, него да морам и комшијину прерађену воду, (а знам га какав је) и још три милиона других комшија које и не знам, онако, кад ожедним, низ грло сасути.

Дефинитивно прелазим на пиво.

Уствари помишљам на повратак. Сјетио сам се једне пећине негдје на путу између Власнице и Хан Пијеска. Има неки извор тамо и направљена је обична чесма крај које застају аутобуси и путници у оба правца.

Лије без престанка, ледена,

да тек што ставиш дланове, плућнеш то по образима и бјежиш. Или останеш да се чудиш.

Обична, природна, планинска вода, не рециклована, не прерађена, неизрабљена, непресушна. Знао је Старица Новак гдје ће у хајдуке. Ваљда зато овдје хајдука и нема.

Има једна пећина и извор. На извору се можда огледа”. Све може да се укумпонује и среди и неки попутни диск баџи. (дискони и јесу за бацање).

Превод би морао да се учини на енглеском, а они су буквално блесави за поезијом. (Још и сад преклињу Шекспира, Бајрона и Поа.

Заклео бих се да не знају четвртог).

Све се може, кажу они, од отпадних ствари, (за разлику од нас) прерадити за употребу. За конзумирање широких народних маса и (умало ненаписан) пролетерске класе. Чак и канализација као природан извор пијаће воде у Лондону, дијелу Вашингтона и Сингапуру, рекоше.

Е, тамо више не пијем воде, ако икад дођем. А мораћу негдје ако суша потраје.

Није нам брате у крви да правимо нешто од отпада, чак ни питу, па је тај спој и у пословице ушао, нити да конзумирамо штошта – рецикловано.

Пуца земља уокло, пуцају нам уши од увијек исте временске прогнозе, пуцају и старе и нове куће јер се земља слијеже, пуцају нам живци док чекамо да се нешто деси, а суша, траје ли траје.

Једино сам сада сигуран да сам схватио зашто је онај луди Макс полудио.

Пио рецикловану воду.

НИНУС НЕСТОРОВИЋ – афоризми

• Свет је неправедан према нама.

Терају нас да радимо, а понижавају нас и на друге начине !

• Осим убистава овде се ништа друго не догађа.

Уби нас та монотонија.

• Има листова који објављују истину, али њих нико не чита.

Народ воли да чита текстове написане са више маште.

• Имате посао, а хоћете још и плату ?!

Е, због таквих је наша држава и пропала !

• Данас је дан жалости.

Биће то још један значајан датум у нашој историји.

• Само наше приче страве и ужаса имају срећан крај.

• Чим се нека револуција у Србији заврши, Србију одмах претворе у Музеј револуције !

• Чим умрем враћам се природи.